

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/56/2017
Identifikačné číslo spisu:	1111244688
Dátum vydania rozhodnutia:	07.06.2017
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1111244688.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ U. V. bytom F., E., 2/ H. V., bytom F., XX. E. XX, 3/ H. V. bytom F., XX.E. XX, zastúpených advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského 2, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Národnou bankou Slovenska, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša 1, o náhradu škody vo výške 6.916,60 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18 C 201/2011, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. mája 2015 sp. zn. 9 Co 756/2014, 9 Co 759/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobcovia sú povinní zaplatiť žalovanej trovy dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. februára 2014 č. k. 18 C 201/2011-447 návrh žalobcov na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvor Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie zamietol. V druhom výroku zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia proti žalovanej domáhali zaplattenia sumy 6.916,60 € z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovanej pri vykonávaní bankového dohľadu nad činnosťou PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKE INVESTÍCIE (ďalej len „Družstvo“) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvor Európskej únie súd prvej inštancie zamietol s odôvodnením, že rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie o položených otázkach nie je nevyhnutné pre vydanie rozhodnutia vo veci samej a z tohto dôvodu sa neobrátil na Súdny dvor Európskej únie. Napokon súd prvej inštancie nie je súdom, proti rozhodnutiu ktorého nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva a z tohto dôvodu mu povinnosť obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie nevyplyva. Žalobcovia v konaní nepreukázali, že by Národná banka Slovenska (ďalej len „NBS“) vo vzťahu k Družstvu nesprávne úradne postupovala. V konaní bolo preukázané, že

NBS až od účinnosti novely zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch (ďalej len „zákon č. 566/2001 Z. z.“), t. j. od 1. júna 2010, bola oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ majetkových hodnôt - Družstvo - dodržiava schválený prospekt investície. NBS nevykonávala a ani nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, nakoľko by konala v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj v rozpore so zákonom č. 566/1992 Zb., zákonom č. 566/2001 Z. z. ako aj so zákonom č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene niektorých zákonov. Žalobcovia teda nepreukázali jednu z troch podmienok vzniku zodpovednosti za vznik škody, a to nesprávny úradný postup žalovanej. Súd prvej inštancie zaujal stanovisko, že žalobu treba zamietnuť aj z dôvodu, že nárok na náhradu škody voči štátu môže byť úspešne uplatnený iba vtedy, ak poškodený nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je mu povinný plniť. Žalobcovia si svoj nárok uplatnili aj v konkurznom konaní vedenom voči Družstvu, ktorého boli členom. Pohľadávka žalobcov bola síce správcom konkurznej podstaty popretá, žalobcovia si však uplatnili pohľadávku incidenčnou žalobou. Súd doposiaľ o incidenčnej žalobe nerozhodol a konkurz nie je ukončený. Rovnako si žalobcovia ako bývalí členovia Družstva nárok na náhradu škody môžu uplatniť v zmysle ust. § 243a ods. 4 Obchodného zákonníka voči členom predstavenstva Družstva alebo členom jeho kontrolnej komisie. NBS by sa mohla dopustiť prípadného nesprávneho úradného postupu zanedbaním dohľadu len vo vzťahu k dohliadanému subjektu, ktorým je Družstvo. Žalobcovia však poukazovali na to, že im vznikla škoda aj v príčinnej súvislosti so zanedbaním dohľadu zo strany NBS nad činnosťou obchodníka s cennými papiermi. Družstvo poskytovalo finančné prostriedky po tom, ako ich získalo od žalobcov, obchodníkovi s cennými papiermi na základe zmluvy o riadení portfólia. Medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi tak vznikol záväzkový vzťah, na základe ktorého boli obaja účastníci zmluvy povinní plniť si z uzavretej zmluvy. Ak Družstvo zistilo, že obchodník s cennými papiermi si svoje povinnosti neplní, bolo jeho povinnosťou domáhať sa súdnou cestou pohľadávok, na ktoré malo na základe uzavretej zmluvy nárok. Len v prípade, ak by sa Družstvo svojich pohľadávok nedomohlo voči obchodníkovi s cennými papiermi, bolo by možné teoreticky dospieť k záveru, že Družstvu vznikla škoda v súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom NBS spočívajúcim v zanedbaní dohľadu nad obchodníkom s cennými papiermi. V priamej príčinnej súvislosti s prípadným preukázaným nesprávnym úradným postupom nad dohliadaným subjektom - obchodníkom s cennými papiermi - mohla vzniknúť škoda, ale na strane Družstva, nie na strane žalobcov. Preto je prípadný nesprávny úradný postup NBS vyplývajúci z dohľadu nad obchodníkom s cennými papiermi právne irelevantný. Žalobcom totiž nevznikla škoda v priamej príčinnej súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom NBS spočívajúcim v zanedbaní dohľadu nad obchodníkom s cennými papiermi. Žalovaná v konaní preukázala, že NBS dohľad nad dohliadaným subjektom - Družstvom nezanedbala. Družstvo bolo dohliadaným subjektom len v obmedzenom rozsahu (dohľad nad plnením povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt) v súlade s ust. § 125 až § 128 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch. Preto pôvodne Úrad pre finančný trh schválil Družstvu prospekt investície, pričom posudzoval len jeho úplnosť. Za pravdivosť údajov v prospekte investície zodpovedali príslušné orgány Družstva. Žalovaná tiež preukázala, že nebolo v právomoci NBS schvaľovať zmluvu o riadení portfólia. NBS teda nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, pretože v takom prípade by došlo k prekročeniu jej kompetencií. Súd prvej inštancie poukázal na to, že štát nemôže priamo zasahovať do vlastnej činnosti Družstva a jeho majetkovoprávných vzťahov, v ktorých má Družstvo autonómne postavenie. Vnútorne vzťahy Družstva sa spravovali v danom čase stanovami a ustanoveniami Obchodného zákonníka. Žalobcovia ako členovia Družstva neinvestovali predmetné peňažné prostriedky do subjektu, na činnosť ktorého nemali žiaden vplyv, ale práve naopak, členská schôdza je najvyšším orgánom Družstva, prostredníctvom ktorého členovia uplatňujú svoje právo riadiť záležitosti Družstva, kontrolujú činnosť Družstva a jeho orgánov v zmysle Obchodného zákonníka a stanov Družstva. V tomto smere potom nemožno zanedbať ani povinnosti samotných žalobcov, ktorí sa ako členovia Družstva mali aktívne a včas zaujímať o svoje práva a ich výkon voči Družstvu a jeho orgánom a zamedziť tak znehodnoteniu, príp. nevymožiteľnosti svojich majetkových a iných práv súvisiacich s Družstvom. S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

2. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie žalobcovia a napadli ním výrok, ktorým bola zamietnutá

žaloba o náhradu škody. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie, alebo aby ho v tejto časti zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava I uznesením z 8. júla 2014 č. k. 18 C 201/2011-486 uložil žalobkyni 1/ povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie v sume 20 €.

4. Voči tomuto uzneseniu súdu prvej inštancie podala žalobkyňa 1/ odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a konanie o vyrubení súdneho poplatku zastavil.

5. Krajský súd v Bratislave na odvolania žalobcov rozsudkom zo 7. mája 2015 sp. zn. 9 Co 756/2014, 9 Co 759/2014 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a uznesenie súdu prvého stupňa z 8. júla 2014 č. k. 18 C 201/2011-486 potvrdil. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou Družstva. V tomto ohľade poukázal na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Nie je sporné, že NBS bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, v konaní však bol sporný rozsah tohto dohľadu. Povinnosť aktualizovať prospekt investície v zmysle § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená až od 1. januára 2009 na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. (novela zákona č. 566/2001 Z. z. vykonaná zákonom č. 558/2008 Z. z.). Až od účinnosti novelizovaného ustanovenia § 129 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z. (novela zákona č. 566/2001 Z. z. vykonaná zákonom č. 129/2010 Z. z.), teda až od 1. júna 2010 boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcov o povinnosti žalovanej v oblasti skúmania rizikovosti portfólia Družstva, keďže zákon č. 566/2001 Z. z. neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt v tomto smere žiadne povinnosti, a preto ani žalovanej z neho nevyplyvala povinnosť, ktorá by jej ako povinnému subjektu takúto povinnosť ukladala. Je nepochybné, že ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv subjektu, avšak na druhej strane nemožno prehliadnuť, že štát je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii vo svetle presne zákonom stanovených povinností žalovanej. Štát by sa nemohol zbaviť zodpovednosti za postup žalovanej iba v prípade, ak by sa jej postup ukázal mylným, zasahujúcim do základných práv žalobcov, ktorý však nemôže vychádzať z toho, ako takýto postup žalobcovia vyhodnotili, ale musí vychádzať výlučne z toho, že nemožno prisúdiť žalovanej pri aplikácii zákonov viac povinností ako tých, ktoré jej konkrétnym spôsobom vyplývajú zo zákona. Odvolací súd považoval za dôležité zdôrazniť, že žalobcovia sa nemôžu v konaní domáhať náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý má spočívať v takom pochybení v postupe žalovanej, ktoré sa týka hmotnoprávneho posúdenia veci; takéto hmotnoprávne pochybenia sa môžu priamo odraziť len v obsahu rozhodnutí žalovanej, keďže nie je možné za nesprávny úradný postup považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké očakáva ten účastník, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná svojím postupom neporušila svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovala spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto jej postup nie je možné kvalifikovať ako nesprávny podľa zákona č. 514/2003 Z. z. V súvislosti s vyhlásením konkurzu na majetok Družstva ako úpadcu odvolací súd uviedol, že nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči žalovanej môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobcovia nemohli dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky v konkurznom konaní. Odvolací súd mal za to, že žalobcovia si pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu, uplatnili v konkurznom konaní; škoda im preto ešte nevznikla a preto nemôže byť ani daná zodpovednosť štátu za túto škodu. Nárok na náhradu škody od štátu by mohli žalobcovia úspešne

uplatniť iba vtedy, ak by preukázali, že sa bezúspešne domáhali jej vydania v konkurznom konaní, pretože existencia pohľadávky uplatnená v konkurznom konaní vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou konkurzu. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. Ďalej sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalobkyne 1/ proti uzneseniu súdu prvej inštancie z 8. júla 2014 č. k. 18 C 201/2011-486. Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. V posudzovanej veci bolo odvolacie konanie začaté po 1. októbri 2012, a preto žalobkyni 1/ vznikla povinnosť zaplatiť poplatok za podané odvolanie podľa zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) v znení účinnom v čase podania odvolania. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením rozhodol vecne a právne správne, keď odvolateľovi (žalobkyni) vyrubil súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie zo 14. februára 2014 č. k. 18 C 201/2011-447. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

6. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu do oboch výrokov podali dovolanie žalobcovia, ktorého prípustnosť odôvodňovali ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p. (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 do 30. júna 2016 išlo o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O. s. p. Namietali, že rozhodnutie odvolacieho súdu (rovnako rozhodnutie súdu prvej inštancie) je vecne aj právne nesprávne a konanie (prvostupňové aj odvolacie) je postihnuté inou vadou (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (R 111/1998). Podľa ich názoru odvolací súd pristúpil k rozhodnutiu o odvolaní žalobcov svojvoľne, arbitrárne a formalisticky. Neprípustným spôsobom pracoval s doterajšou judikatúrou, keď judikatúru, ktorú považoval za vhodnú, citoval, ale ostatnú a rovnako dôležitú zamlčal, resp. ani nespomenul. Skutočnosť, že bez vysvetlenia opomenul pre účastníka konania priaznivú judikatúru, sama o sebe významne oslabuje presvedčivosť písomného vyhotovenia jeho rozsudku, taktiež ide o jav, ktorý oslabuje predvídateľnosť súdneho rozhodnutia a preto ju v rozhodovacej praxi krajského súdu nemožno tolerovať. Rozhodnutie odvolacieho súdu nevychádza z objektívneho a komplexného posúdenia rozhodujúcich skutočností a je založené na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach, ktoré vychádzajú z vykonaného dokazovania prvostupňovým súdom, ktoré je neúplné. Rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práv žalobcov na spravodlivý súdny proces, a teda k odňatiu možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Tým, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd vec nesprávne právne posúdili, umožnili, aby v budúcnosti dochádzalo k porušeniu zákona na úkor občanov, ktorí ako vhodné a zákonom chránené zhodnotenie finančných prostriedkov zvolia ich investovanie v rámci subjektov dohliadaných žalovanou. Odvolací súd a aj súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní nezohľadnili resp. nevyhodnotili správne žalobcami navrhnuté dôkazy, a to správu správcu konkurznej podstaty úpadcu - Družstva o stave konkurzu a jeho výpoveď v konaní sp. zn. 7 C 206/2011, z ktorých jednoznačne vyplýva, že aktuálny stav konkurzu je taký, že objektívne vylučuje možnosť žalobcov ako veriteľov uspokojiť sa z konkurzu sp. zn. 3 K 95/2010.

6.1 Vo vzťahu k uzneseniu z 8. júla 2014 č. k. 18 C 201/2011-486, ktorým okresný súd uložil žalobkyni 1/ povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie

vo výške 20 € v zmysle položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch, dovolatelia uviedli, že rozhodnutie súdu prvej inštancie a tiež rozhodnutie odvolacieho súdu sú vecne a aj právne nesprávne. Poukázali na to, že konanie vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ktoré začalo do 30. septembra 2012 je podľa § 4 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch oslobodené aj v odvolacom konaní. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobcom v týchto veciach podaním odvolania po 1. októbri 2012 poplatková povinnosť z odvolania nevzniká. Vecné oslobodenie tohto konania od poplatkovej povinnosti sa s poukazom na § 18ca v spojení s § 4 ods. 4 zákona o súdnych poplatkoch vzťahuje na celé konanie, teda aj na podanie odvolania.

7. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcov uviedla, že má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne a nie sú dané dôvody dovolania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté

rozhodnutie zrušiť. Z uvedeného dôvodu navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol alebo zamietol.

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, dovolací súd postupoval v zmysle prechodných ustanovení § 470 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia veta prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podali včas dovolatelia zastúpení v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

10. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O. s. p. a proti uzneseniu § 239 O. s. p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p.

11. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým 1. potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti; 2. potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie z 8. júla 2014 č. k. 18 C 201/2011-486.

12. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal dovolaním žalobcov smerujúcim proti prvému výroku rozsudku odvolacieho súdu, t. j. výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti.

13. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým by bolo dovolanie prípustné, sú uvedené v § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nemožno podriaďiť pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O. s. p., je zjavné, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

14. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Z uvedeného dôvodu, na dovolateľmi uplatnené dovolacie dôvody spájané s nesprávnym právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd v tomto konaní prihliadať.

15. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p. (tzv. vady zmätočnosti). Žalobcovia procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdili a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

16. Žalobcovia v dovolaní tvrdia, že im bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Vadu tejto povahy videli v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení [v zmysle § 18 O. s. p. mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p.),

na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p.)].

17. Namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Na tom zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko R 2/2016. V prejednávanej veci má dovolací súd za to, že obsah spisu nedáva žiaden podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta stanoviska. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská účastníkov konania k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory, ktoré vysvetlil v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolatelia preto nedôvodne argumentovali, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu ale nešlo).

18. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. nezakladalo ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993 ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Poznamenáva, že ak aj k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, táto má nanajvýš len charakter tzv. inej vady konania s možným následkom v podobe nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

19. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že im bola odňatá možnosť pred súdom konať vyrubením súdneho poplatku bez opory v zákone, dovolací súd poukazuje na stanovisko R 1/2016 a pripomína, že samotným vyrubením súdneho poplatku sa účastníkovi neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať (viď tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 218/2014, 2 Cdo 151/2015, 3 Cdo 688/2015, 4 Cdo 468/2014, 7 Cdo 461/2015 a 8 Cdo 27/2016). Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje aj na stanovisko jeho občianskoprávneho kolégia zo dňa 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 1/2016), ktorého právna veta znie: „Ak bolo odvolanie (dovolanie) podané po 30. septembri 2012, vzťahuje sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom (dovolacom) konaní právna úprava účinná od 1. októbra 2012, i keď konanie vo veci samej na súde prvého stupňa začalo pred 30. septembrom 2012.“

20. Neobstojí ani námietka dovolateľov, podľa ktorej v dovolaní súdom nižších stupňov vyčítajú, že konanie pred nimi trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci a ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p.). K týmto námietkam dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. by bolo možné prihladať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (tu napokon por. napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012 či 7 Cdo 116/2013). Z uvedeného plynie, že na dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. (i keby bol prípadne namieste záver o ich opodstatnenom uplatnení) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihladať.

21. Z dôvodov uvedených vyššie dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcov, ktoré bolo podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 procesne neprípustné, nevyvolalo účinok umožňujúci uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu, ktorý by zostal zachovaný aj po tomto dni (§ 470 ods. 2 CSP). Najvyšší súd preto ich dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

22. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.